

Arrest

nr. 346 423 van 8 mei 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Chaussée de la Croix 8A
1340 OTTIGNIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat V. HENRION.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 1 juni 2021, dient op 3 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 9 maart 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 16 maart 2023 en 31 mei 2023.

1.3. Op 18 januari 2024 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, van Pathaanse origine en soennitisch moslim te zijn. U bent in 1988 geboren te Torabat Kuchian, een sub-dorp van Sabr Awlya gelegen in het district Pachir (Wa) Agam van de provincie Nangarhar waar u ook uw hele leven hebt gewoond. Uw vader is A.M.A. (...) en uw moeder is R.A. (...). U hebt twee broers en u bent religieus gehuwd met B.A. (...) met wie u drie kinderen heeft. Uw ouders, broers, echtgenote en kinderen verblijven op heden in Afghanistan, in het district Behsud. Samen met uw vader en broer baatte u een groothandel in Jalalabad en een magazijn en winkel in huishoudgoederen in uw dorp uit. Hiertoe verbleef u hoofdzakelijk in Jalalabad en kwam normaal op donderdagavond en vrijdag naar huis terwijl uw broer de winkel in het dorp voor zijn rekening nam. Wanneer u op gegeven moment in 2020 op een donderdagavond in Jalalabad bleef, werd u de volgende ochtend gecontacteerd door uw vader die u meedeelde dat de voorgaande nacht de taliban waren langsgekomen en naar u op zoek waren omdat ze u beschuldigden van spionage. Uw vader raadde u om aan in Jalalabad te blijven waarna hij zelf tot bij u kwam. U diende van uw vader vervolgens naar Kabul te trekken waar u vijf dagen verbleef terwijl uw vader zelf naar de overheid stapte om klacht in te dienen. Gezien de overheid u niet kon of wilde helpen, besloot u vervolgens Afghanistan te verlaten.

In juni 2020 verliet u Afghanistan en via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië belandde u in Roemenië waar uw vingerafdrukken en uw verzoek om internationale bescherming werden geregistreerd op 29 oktober 2020. U reisde verder via Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk - waar uw vingerafdrukken en verzoek om internationale bescherming eveneens werden geregistreerd op 24 maart 2021-, naar België.

Op 3 juni 2021 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban omdat ze u beschuldigden van spionage. Daarnaast vreest u vervolging door de taliban omwille van uw verblijf in Europa.

De taliban hebben na uw vertrek ook twee dreigbrieven achtergelaten via de mullah van de moskee, één kort voor en één kort na de machtsovername. Tevens zijn ze zowel één maand alsook anderhalve maand na de machtsovername bij uw ouders geweest op zoek naar u en zijn ze minstens één keer in Behsud bij uw ouders geweest opnieuw op zoek naar u.

Op 14 juli 2021 kreeg u van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten daar Roemenië conform de geldende Dublin-richtlijnen verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Op 7 maart 2022 nam de DVZ de beslissing dat België alsnog verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: uw taskara; de taskara van uw vader; de brief die uw vader naar de overheid stuurde en waarin de dorpsmaliks uw problemen bevestigen; de twee oproepingsbrieven van de taliban; de licentie van uw winkel; enkele documenten betreffende uw werkzaamheden in België en een medisch attest van het Heilig Hartziekenhuis in Mol betreffende medische beeldvorming van uw rechterhand en –pols alsook een attest van opname op de spoedgevallendienst d.d. 4 april 2022 naar aanleiding van een verkeersongeval en een overzicht van uw medische antecedenten tijdens uw verblijf in het opvangcentrum.”

Na het eerste persoonlijk onderhoud maakte uw advocaat opmerkingen over het verloop van dit onderhoud over.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat verweerder verkeerdelijk zijn problemen met de taliban als onaannemelijk beschouwd heeft en tracht enkele weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te verklaren. Daarnaast stelt hij ook dat verweerder naliet om de problemen die hij intussen zou kunnen hebben omwille van zijn verblijf in Europa te beoordelen, waarbij hij, met verwijzing naar en citering uit verschillende rapporten en rechtspraak van de Raad, een betoog voert over de situatie als verwesterde Afghaan na de machtsovername door de taliban en *in concreto* aanvoert waarom hij als verwesterde Afghaan kan worden beschouwd. Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker, betreffende de veiligheidssituatie, aan dat het te vroeg is om beslissingen te nemen omwille van een gebrek aan voldoende informatie om een oordeel te kunnen vellen, waarbij hij verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten en arrest nr. 278 700 van 13 oktober 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Vervolgens gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de vraag of deze situatie overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban, waarbij hij opnieuw verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten en rechtspraak van de Raad. Tot slot gaat verzoeker opnieuw in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en de provincie Nangarhar en het gevoerde bewind. Betreffende zijn

persoonlijke omstandigheden betoogt verzoeker dat hij een jonge man is die al geruime tijd in Europa verblijft, wat omstandigheden zijn die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterkt. Verzoeker besluit met een juridische analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 25 april 2022 waarin wordt geoordeeld dat het niet uitgesloten is dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor: de Taliban.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 2 maart 2026 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

3.2. Op 5 maart 2026 legt verzoeker een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Volgens de tekst van deze aanvullende nota wordt een bewijs van werk gevoegd, doch een dergelijk stuk wordt niet gevoegd.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze aanvullende nota wordt voorgelegd, zo bevestigt de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, ter vervanging van de nota neergelegd op 5 maart 2026. In deze aanvullende nota kan gelezen worden:

“De verzoekende partij wijst daarbij op de recente situatie in Afghanistan.

De actuele situatie in Afghanistan in 2025 kan vooreerst in geen geval los gezien worden van de machtswissel van augustus 2021, toen de de-facto autoriteiten, de Taliban, opnieuw de volledige controle over het land verwierven. Sindsdien is er sprake van een structureel en systemisch mensenrechtendeficit dat in 2025 nog steeds aanhoudt en door meerdere internationale organisaties uitvoerig wordt bevestigd.

De Verenigde Naties, en meer bepaald de United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), hebben in hun kwartaalrapportages over de periode januari–maart 2025 en april–juni 2025 uitvoerig verslag uitgebracht van een context waarin mensenrechten op grote schaal worden geschonden. UNAMA documenteerde onder meer het voortzetten van rechterlijke lijfstraffen zoals geseling en steniging, het opleggen van strikte regels inzake “deugd en zedelijkheid”, en de systematische intimidatie, willekeurige arrestaties en beperkingen van de bewegingsvrijheid van burgers. Vooral vrouwen en meisjes ondervinden een uitzonderlijk zware druk: hun toegang tot onderwijs, werk en publieke ruimte wordt op structurele wijze ontczegd of ernstig beperkt. Volgens UNAMA weerspiegelt dit alles dat de situatie sinds 2021 geenszins genormaliseerd is, maar integendeel een blijvend klimaat van repressie en schendingen van fundamentele rechten in stand houdt.

Bronnen:

- UNAMA, Human Rights Situation in Afghanistan: January–March 2025 Update (20 maart 2025) https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama_update_on_human_rights_in_afghanistan_january-march_2025.pdf

- UNAMA, Human Rights Situation in Afghanistan: April–June 2025 Update (23 juni 2025) [https://reliefweb.int/report/afghanistan/unama-update-human-rights-situationafghanistan-april-june-2025-upda](https://reliefweb.int/report/afghanistan/unama-update-human-rights-situationafghanistan-april-june-2025-update-enps)

te-enps
In juli 2025 publiceerden UNAMA en het VN-Mensenrechtenbureau (OHCHR) een thematisch rapport met specifieke aandacht voor personen die onvrijwillig naar Afghanistan terugkeerden.

Het rapport documenteert ernstige mensenrechtenschendingen jegens deze groep, waaronder foltering, mishandeling, willekeurige detentie en expliciete bedreigingen.

Terugkeerders met bepaalde of vermeende profielen – zoals vrouwen en meisjes die geacht worden de opgelegde gendernormen te schenden, voormalige ambtenaren en leden van de veiligheidsdiensten, journalisten, activisten of personen met een duidelijke connectie met westerse landen – lopen een aanzienlijk risico om in het vizier van de de-facto autoriteiten te komen. De VN benadrukken dat dit rapport een duidelijke waarschuwing vormt: het feit dat iemand reeds lange tijd buiten Afghanistan verblijft, biedt geen garantie op veiligheid bij terugkeer. Integendeel, langdurige afwezigheid en verblijf in het Westen kan net leiden tot een verhoogde verdenking of profilering.

Het rapport stelt nadrukkelijk dat staten verplicht zijn om bij elke beslissing inzake terugkeer een individuele risicobeoordeling te maken, conform het nonrefoulementbeginsel in het internationaal recht.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)

<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees>.

Ook niet-gouvernementele organisaties schetsen in 2025 een consistent en verontrustend beeld.

Human Rights Watch rapporteert in zijn World Report 2025 over Afghanistan dat vrouwen en meisjes systematisch worden uitgesloten van onderwijs en werk, dat hun bewegingsvrijheid streng wordt ingeperkt en dat afwijkende meningen of journalistieke activiteiten aanleiding geven tot repressieve maatregelen zoals arrestaties en bedreigingen. Daarnaast wordt melding gemaakt van verdwijningen, foltering en andere vormen van mishandeling door de de-facto autoriteiten. De algemene humanitaire situatie blijft uiterst precair, met voedselonzeekerheid en beperkte toegang tot gezondheidszorg. Deze omstandigheden vergroten de kwetsbaarheid van personen die uit het buitenland naar Afghanistan zouden terugkeren, in het bijzonder indien hun achtergrond hen in een risicocategorie plaatst.

Bron: Human Rights Watch, World Report 2025: Afghanistan.
<https://www.hrw.org/world-report/2025/country-chapters/afghanistan>

Voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in België is het van belang deze landeninformatie te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker.

Een eerste relevant element betreft de lange duur van de afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan. Vele asielzoekers hebben hun land reeds jaren geleden verlaten en hun banden met Afghanistan zijn hierdoor sterk verzwakt. Uit de recente rapporten blijkt echter dat de de-facto autoriteiten terugkeerders vaak onder verdenking plaatsen, bijvoorbeeld wegens een vermeende band met buitenlandse actoren, wegens integratie in een westers land of wegens afwijkend gedrag naar de maatstaven van de huidige machthebbers.

Dat betekent dat een langdurige afwezigheid niet in het voordeel van de betrokkene speelt, maar juist kan leiden tot een verhoogd risico bij terugkeer.

Het rapport van UNAMA/OHCHR van juli 2025 stelt dit uitdrukkelijk vast en waarschuwt dat staten hun internationale verplichtingen zouden schenden indien zij personen tegen hun wil naar Afghanistan zouden terugsturen zonder grondige individuele risicoanalyse.

Bron: UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees (24 juli 2025)

<https://www.ohchr.org/en/press-releases/2025/07/afghanistan-un-report-documents-humanrights-violations-forced-returnees>.

Dat verzoeker het laatste verslag van UNAMA wenst bij te brengen, uitgekomen in SEPTEMBER 2025.

<https://unama.unmissions.org/sites/default/files/n2522699.pdf>

Dat op het vlak van algemene veiligheid en mensenrechten het volgende opgemerkt wordt in dit rapport:

(...)

Dat het besluit van UNAMA in het algemeen de situatie in Afghanistan nog steeds als bijzonder problematisch catalogeert:

(...)

Dat de risico's ingeval van terugkeer dat de basisrechten en de mensenrechten van verzoekende partij geschonden zullen worden dan ook vaststaand is.

Dat deze schendingen bovendien duidelijk een gevolg zijn van de politiek gevoerd door de de facto overheden.

Dat de verregaande schending van de mensenrechten ook gedocumenteerd wordt door:

<https://af-wjm.org/unama-report-the-dark-shadow-of-widespread-womens-repression-and-summary-trials-in-afghanistan/>

UNAMA Report: The Dark Shadow of Widespread Womens Repression and Summary Trials in Afghanistan 11-Aug-2025

(...)

Dat het verslag van UNAMA van 10 december 2025 de situatie bevestigt.

Dat dit verslag eveneens stelt dat de situatie van MANNEN en VROUWEN op het vlak van de mensenrechten problematisch is.

file(...)

(...)

Een tweede essentieel element is de integratie van de verzoeker in België.

Integratie kan blijken uit verschillende factoren: de duur van het verblijf, het volgen van inburgeringstrajecten, het leren van de taal, deelname aan onderwijs of werk, het uitbouwen van een sociaal netwerk en de afwezigheid van banden met het herkomstland. Recente cijfers bevestigen dat België in 2025 een structureel multicultureel karakter heeft en dat integratie een beleidsprioriteit vormt. Volgens Statbel had in juni 2025 ongeveer 36% van de Belgische bevolking een buitenlandse achtergrond.

Bron: Statbel, 36% van Belgische bevolking heeft buitenlandse achtergrond, 12 juni 2025.

<https://statbel.fgov.be/nl/themas/bevolking/structuur-van-de-bevolking/herkomst>

Ook het jaarlijkse rapport van Myria, het Federaal Migratiecentrum, benadrukt dat migratie en integratie structurele thema's zijn in de Belgische samenleving en dat duurzame verankering van migranten in België reëel en verifieerbaar is.

Bron: Myria, Migratie in cijfers en in rechten 2025, 27 juni 2025

<https://www.myria.be/nl/publicaties/migratie-in-cijfers-en-in-rechten-2025-het-jaarverslagvan-myria>. Deze integratie-elementen zijn in een asielprocedure niet enkel illustratief voor de geloofwaardigheid van een sur-place profiel, maar spelen ook een rol in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen. Wanneer iemand gedurende vele jaren in België een leven heeft opgebouwd, banden heeft ontwikkeld en sociale wortels heeft gelegd, kan een terugkeer naar Afghanistan niet alleen leiden tot een schending van het nonrefoulementbeginsel, maar ook een disproportionele inmenging betekenen in het privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Daarnaast moet in de Belgische context worden gewezen op specifieke landeninformatie over Afghanistan die in 2025 is gepubliceerd door het Cedoca-onderzoekscentrum van de Dienst Vreemdelingenzaken. In juni 2025 bracht Cedoca een COI Focus uit over kindhuwelijken, waarin onder meer wordt benadrukt dat de rechtspositie van vrouwen en meisjes in Afghanistan bijzonder kwetsbaar blijft en dat terugkeer naar Afghanistan in vele gevallen neerkomt op blootstelling aan ernstige mensenrechtenschendingen. Deze bijkomende landeninformatie ondersteunt het beeld dat vrouwen, meisjes en families met kinderen bijzonder risico lopen bij terugkeer.

Bron: Cedoca, COI Focus: Kindhuwelijken, 27 juni 2025.

https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_kindhuwelijken_20250627.pdf
Wanneer men al deze elementen samenbrengt, wordt duidelijk dat de actuele mensenrechtensituatie in Afghanistan in 2025 ernstig en zorgwekkend blijft.

De VN en onafhankelijke mensenrechtenorganisaties documenteren zowel systematische repressie tegen de bevolking in het algemeen, als doelgerichte vervolging van specifieke groepen en profielen. Terugkeerders – en zeker zij die al lange tijd in het buitenland verbleven – lopen een verhoogd risico op vervolging, arrestatie of mishandeling.

Het beginsel van non-refoulement, verankerd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en in artikel 3 EVRM, verbiedt staten dan ook om personen terug te sturen naar Afghanistan indien er reëel gevaar bestaat voor foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging.

Voor België betekent dit dat de asielinstanties bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moeten houden met drie kernpunten: (1) de actuele landeninformatie die wijst op voortdurende mensenrechtenschendingen en verhoogde risico's voor terugkeerders, (2) de langdurige afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan die hem of haar net extra kwetsbaar maakt bij terugkeer, en (3) de mate van integratie in België die niet alleen de geloofwaardigheid van het verzoek versterkt, maar ook in het kader van een proportionaliteitstoets van belang is.

De slotsom is dat, in het licht van de meest recente ontwikkelingen in Afghanistan in 2025, verzoekers tot internationale bescherming die reeds lange tijd in België verblijven en zich aantoonbaar hebben geïntegreerd, bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen op ernstige schade. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeker, gelet op zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan, zijn verblijf in Westerse context (België) en zijn integratie sindsdien.

Tenslotte, dienst nagegaan te worden wat de verzoeker te wachten staat ingeval van terugkeer.

In dat verband is er aanleiding het verslag van SEM van februari 2025 kritisch te lezen.

Dat daaruit blijkt dat de situatie voor terugkeerders UIT HET WESTEN zeker problematisch blijft.

Dat verzoekende partij daarbij naar volgende passages wil verwijzen :

DOCUMENT SEM : RETOUR AU PAYS

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf
1° DISCLAIMER :

Cependant, ce document ne prétend pas à l'exhaustivité. Si le rapport ne mentionne pas un événement, une personne ou une organisation déterminé(e), cela ne signifie pas forcément que l'événement n'a pas eu lieu ou que la personne ou l'organisation n'existe pas.

L'Analyse Pays a produit ce document de manière indépendante et son contenu ne doit pas être considéré comme une prise de position officielle de la Suisse ou de ses autorités. Il n'est pas davantage concluant pour décider du bien-fondé d'une demande de statut de réfugié ou d'une demande d'asile particulière.

MBT terugkeer vanuit het WESTEN:

(...)

PROFIELEN van DIEGENEN DIE TERUGKEERDEN VANUIT PAKISTAN- IRAN - TURKIJE

Profile: Returnees from Pakistan have different profiles:

(...)

IRAN Profile: (...)

TURKEY Profile: (...)

Dat eveneens de aandacht moet getrokken worden op het feit IOM NIET meewerkt betreffende terugkeerders uit het WESTEN !

5.1.2. Airports

(...)

SITUATIE VAN DE TERUGKEERDERS NA TERUGKEER :

Challenges after returning

5.2.1. Overview

(...)PROBLEMEN MET TALIBAN :

5.2.4. Problems with the Taliban

(...)

BOVENDIEN : SEM geeft echter zelf toe in de disclaimer dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat (zie supra).

De cijfers van UNHCR betreffen slechts een zeer kleine portie van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan (984.227 personen) , Iran (5.451.800) en Turkije (115.191), die door UNHCR geregistreerd werden....

DAARENBOVEN worden WEL DEGELIJK PROBLEMEN GERAPPORTEERD :

(...)

5.2.5. Double jeopardy

(...)

Dat tenslotte erover gewaakt moet worden dat de situatie van tijdelijke terugkeerders niet vergelijkbaar is met diegenen die zich terug in Afghanistan dienen te installeren.

5.3. Situation of temporary returnees

(...)

Er moet opgemerkt worden dat wat betreft de nationaliteit van de "toeristen", op de 3 Spaanse toeristen die gedood werden, geen informatie gegeven wordt over de herkomst van deze toeristen...

Dat de situatie van terugkeerders, zeker van diegenen met een bijzonder profiel of diegenen die verwesterd zijn wel degelijk problematisch zal zijn.

Dat de problemen ook bevestigd worden door de Verenigde Naties :

<https://news.un.org/fr/story/2025/07/1157179>

*Torture, menaces, et détentions arbitraires : les Afghans renvoyés dans leur pays victimes d'abus graves
24 juillet 2025 Droits de l'homme*

(...)

Dat dit voor zoveel als nodig bevestigd wordt naar aanleiding van de berichtgeving over de recente aardbeving van 3 november 2025 :

At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan - The New York Times

https://www.nytimes.com/2025/11/02/world/asia/afghanistan-earthquake-blue-mosque.html?campaign_id=346&emc=edit_wor_20251103&instance_id=165649&nl=the-world®i_id=294833164&segment_id=209827&user_id=9e49a9fab6c273388e3e940b091de831

At Least 10 Dead and Hundreds Injured After Strong Quake Hits Afghanistan

(...)

(...)

Dat daarbij bijkomend rekening moet gehouden worden met het feit dat ook de socui-economische situatie van de terugkeerders gewoonlijk nog slechter is dan deze van diegenen die bleven. Dat verzoekende partij desbetreffend naar het verslag van de SEM verwijst.

Dat de algemeen verslechterende situatie bevestigd wordt door de VN :

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158045>

L'Afghanistan, patrie des droits des hommes

10 décembre 2025 Droits de l'homme

(...)

Une société à bout de souffle

(...)

Des retours massifs

(...)

La voix des femmes, étouffée mais tenace

(...)

Même l'aide internationale suffoque

(...)

Fracture politique et hésitation de la communauté internationale

(...)

Pas d'avenir pour le pays sans ses femmes

(...)

Dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de de facto autoriteiten verantwoordelijk is voor de verder schrijdende armoede en noden in Afghanistan.

<https://news.un.org/fr/story/2025/12/1158092>

Afghanistan : 17 millions de personnes menacées par la faim alors que l'hiver s'installe

16 décembre 2025 Aide humanitaire

(...)

Dat er dan ook wel degelijk rekening gehouden dient te worden met een risico op verregaande deprivatie waarvoor de de facto-overheden verantwoordelijk zijn.

Dat tenslotte verzoekende partij eveneens de laatste nota van EUAA van januari 2026 wenst bij te brengen - referentieperiode tot november 2025

https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2026-01/2026_01_Afghanistan_COI_Report_Country_Focus.pdf

Dat daaruit blijkt dat de controle op de maatschappij steeds strenger wordt, o.m. via monitoring van de sociale media :

p. 21-22 e.v.

(....)

p.49 e.v.

1.4.2. Returns from Europe

(...)

1.4.3. Stigma and shame

(...)Dat met deze omstandigheid rekening gehouden dient te worden bij de beoordeling van de nood aan bescherming."

Bij de aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, worden volgende stukken gevoegd:

"1. loonfiches + arbeidsovereenkomst

2. getuigenissen

3. foto's"

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

U haalde weliswaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u te lijden hebt aan depressies en ook uw advocaat merkte op dat u een kwetsbaarheid lijkt te hebben daar u meermaals stress en depressie aanhaalde (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 31 mei 2023, CGVS II, p. 19). In deze dient evenwel te worden vastgesteld dat u deze mentale problemen op geen enkele wijze staaft, noch dat u hiervoor in behandeling bent (CGVS II, p. 4). Bovendien blijkt uit uw verklaringen tijdens de onderhouds op het CGVS dat u de tolk en de vragen begreep en erop kon antwoorden (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 16 maart 2023, CGVS I, p. 19, CGVS II, p. 19). Uit niets kan worden afgeleid dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming tijdens de procedure omwille van eventuele psychische problemen gehinderd zou zijn geweest.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn of richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die

bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 2 maart 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld.

Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Er is aldus wel degelijk voldoende informatie om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"* van UNHCR van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, neemt niet weg dat er rekening gehouden wordt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *"Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming."* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

Bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, zal dus ook de Raad zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, dient te worden geoordeeld dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 47 van het Handvest, geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht, zodat dit ook onderdeel van het enig middel niet-ontvankelijk is.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.8.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat ze hem beschuldigden van spionage.

Verzoeker vreest eveneens vervolging door de taliban omwille van zijn verblijf in Europa. De Raad verwijst naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 4.8.2.

4.8.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban omdat ze u beschuldigden van spionage (CGVS I, p.11,15; CGVS II, p.7). Daarnaast stelt uw advocaat dat u een vrees voor vervolging door de taliban omwille van uw verblijf in Europa heeft (CGVS I, p.18).

Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat de taliban u beschuldigden van spionage.

Immers kunnen er allereerst al de nodige vraagtekens worden geplaatst bij uw voorgehouden recente afkomst uit de provincie Nangarhar alwaar u in het vizier van de taliban zou zijn gekomen. Er dient namelijk te worden vastgesteld dat uw kennis over de veiligheidssituatie in uw provincie in de periode recent voor uw vertrek uiterst lacunair is. Zo blijkt dat u bijzonder merkwaardige verklaringen aflegt over de aanwezigheid van Daesh in de regio. Volgens u waren ze niet aanwezig in de regio (CGVS II, p. 10). Ze zouden circa 2016 of 2017 één keer naar uw district gekomen zijn waarbij ze tot de regio's Pas Pachir en Landi Pachir kwamen, zouden daar ongeveer een week gruwelijkheden gepleegd hebben en werden ze vervolgens verslagen door de overheid (CGVS II, p. 11). In werkelijkheid werd Daesh door de taliban een eerste maal in juli 2015 uit uw district verdreven en volgden er in de maanden daarop verschillende clashes tussen de taliban en Daesh waarbij de controle over (delen van) uw district telkens wisselde. In 2018 wordt er opnieuw melding gemaakt

van de aanwezigheid van Daesh leden in Pachir Agam die door zowel de taliban als lokale pro-overheidsmilities bevochten werden. Tot slot blijkt uit de toegevoegde informatie dat het Afghaanse leger in de eerste maanden van 2020 Daesh basissen in uw district aanviel, waardoor de aanwezigheid van Daesh in Pachir Agam tegen maart 2020 teruggebracht werd tot kleine groepen in afgelegen gebieden. Dat u niet op de hoogte bent van de langdurige en gecontesteerde aanwezigheid van Daesh in uw district tast het geloof in uw verblijf in Pachir Agam de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan ernstig aan. Over lokale opstandingsgroepen in Pachir Agam kan u evenmin enige concrete informatie verschaffen (CGVS II, p. 11). Nochtans zijn deze pro-overheidsopstandelingen lokale inwoners die aan de hand van checkpoints hun eigen regio beschermen. Dat u deze dorps- en regiogenoten niet zou kennen omdat ze hun activiteiten zouden verbergen is gezien de publieke functie die ze opnamen weinig aannemelijk (CGVS II, p.11). Ook van de prooverheidscommandant Malak Tor, die in juli 2019 bij een bomaanslag op zijn huis in Pachir Agam om het leven kwam heeft u nog niet gehoord (CGVS II, p.11). Voorts wist u evenmin wie er in de regio een leidende rol had bij de taliban in de jaren voorafgaand aan uw vertrek (CGVS II, p. 13). Uw vergoelijking dat u de namen van talibanleiders slechts te weten kwam als ze gedood werden kan niet overtuigen aangezien u aangeeft dat uw dorp voor uw vertrek onder de controle van de taliban stond en er redelijkerwijze dan ook aangenomen kan worden dat u weet wie er met de plak zwaaide in uw dorp en bij uitbreiding in uw regio (CGVS II, p.13; CGVS I, p.15,16). Verder gevraagd naar incidenten met de taliban, komt u niet verder dan vaagweg het beschieten van een controlepost van de overheid te vermelden (CGVS II, p. 13). Voorgaande mag ten zeerste verbazen. U was een volwassen man die deelnam aan het dagdagelijkse leven in Afghanistan alsook samen met zijn vader en broer een winkel uitbaatte in zowel de provinciehoofdstad Jalalabad als in uw eigen dorp. Bijgevolg zou verwacht worden dat u concrete en gedetailleerde informatie zou hebben over het reilen en zeilen met betrekking tot de veiligheidssituatie in de regio. Het tegendeel is echter waar.

(...)

De geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de taliban wordt bovendien nog verder ondermijnd doordat u de grond voor dit alles, namelijk dat de taliban u beschuldigden van spionage omdat enkele vrouwen u Engels hoorden spreken aan de telefoon, niet aannemelijk weet te maken.

(...) Hierover verder bevraagd bent u bovendien bijzonder onsamenhangend over het moment dat de taliban tegen uw vader zouden meegedeeld hebben dat ze u verdachten omdat men u Engels zou hebben horen spreken. Letterlijk gevraagd of de taliban dit zeiden, geeft u eerst aan dat ze niet alle informatie delen (CGVS I, p. 13), vervolgens dat ze tegen uw ouders zeiden dat het omwille van telefoongesprekken was (CGVS I, p. 13), vervolgens dat ze dit zeiden na de val van de overheid, nadat u Afghanistan reeds had verlaten (CGVS I, p. 13) en vervolgens opnieuw dat ze dit meedeelden de eerste keer dat ze op zoek waren naar u, aldus voor uw vertrek (CGVS I, p. 13). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke onsamenhangende beschrijvingen van dergelijke ingrijpende en bepalende gebeurtenis weinig overtuigingskracht spreekt.

Bovendien valt niet in te zien dat u zelf zonder enige, ernstige inschatting van de risico's (CGVS I, p. 17, CGVS II, p. 14) Engels zou gesproken hebben in de aanwezigheid van anderen (CGVS I, p. 14, CGVS II, p. 14) indien er relatief korte tijd voordien, in concreto 2018, in uw regio een jongen werd omgebracht net omdat hij Engelstalig was (CGVS II, p. 12). In alle redelijkheid kan worden aangenomen dat u, met deze wijsheid, en indien u werkelijk met een Canadese vrouw correspondeerde in het Engels, de nodige voorzichtigheid, zowel naar plaats als naar tijdstip, aan de dag zou hebben gelegd teneinde er voor te zorgen dat tenminste niemand u zou kunnen horen spreken. Uw handelen klemt dermate dat ze de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin u in het vizier van de taliban kwam, bijkomend en ernstig ondergraaft.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas blijkt ook uit de tegenstrijdigheden die zijn vast te stellen tussen uw verklaringen enerzijds en de oproepingsbrieven van de taliban en brief van uw vader aan de overheid die u ter staving voorlegt anderzijds (CGVS I, p. 8). Zo verklaarde u dat uw vader een brief aan het hoofd van het district richtte en om hulp vroeg, doch dat hij een negatief antwoord kreeg en dat hij u vervolgens zei te vertrekken (CGVS I, p. 8-9). Ook later bevestigde u dat uw vader de brief aan de overheid richtte toen u nog in Afghanistan was, dat u vijf dagen later het land verliet (CGVS II, p. 6) en dat de talibanbrieven dateerden van na deze brief (CGVS II, p. 4). Echter blijkt de brief van uw vader aan het districtshuis gedateerd op 15/07/1399, hetgeen in de Gregoriaanse kalender overeenkomt met 6 oktober 2020 en aldus in de context van uw verklaringen betreffende uw vertrek (supra), minstens van zo'n vier maanden na uw vertrek is. Bovendien kreeg u de twee brieven van de taliban naar eigen zeggen respectievelijk kort voor de val van de vorige overheid en erna (CGVS II, p. 5). Echter blijkt de eerste oproepingsbrief van de taliban die u zou ontvangen hebben, gedateerd op 8/3/1443 (Islamitische kalender) hetgeen overeenkomt met 15 oktober 2021 in de Gregoriaanse kalender en dat deze aldus dateert van zo'n twee maanden na de overname van het land door de taliban medio augustus 2021. Deze vaststelling kan op geen enkele manier ook maar enigszins in overeenstemming gebracht worden met uw verklaringen. Gegeven dat deze (taliban)brieven tot de kern van asielmotieven gaan, kan verwacht worden dat uw verklaringen volstrekt coherent zijn met de inhoud hiervan. De vaststelling dat u integendeel verklaringen aflegt die in het geheel niet in overeenstemming te brengen zijn met de inhoud van de brieven, doet besluiten dat er geen enkele waarde kan worden gehecht aan deze brieven. Dergelijke documenten, waarvan u overigens slechts kopieën aanbrengt, dienen namelijk te kaderen binnen geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit beschikbare informatie blijkt overigens dat de betrouwbaarheid

van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier. Documenten uit niet-officiële bronnen zoals dergelijke talibanbrieven zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen, wel integendeel. Ten overvloede kan nog worden aangehaald dat u evenmin een zicht blijkt te hebben op de ondertekenaar van de brief, zijnde qari Ehsanullah (CGVS II, p. 6), het hoofd van Pachir Agam. Ook dit is weinig ernstig gezien deze brief net aan u gericht is waardoor minstens mag verwacht worden dat u zich over deze persoon hebt geïnformeerd.

Uw verklaringen betreffende de taliban die ook na uw vertrek nog bij uw ouders zouden geweest zijn, zijn in het licht van voorgaande niet meer dan blote, ongeloofwaardige beweringen. U kan ze evenmin concretiseren. Hoe vaak ze nadien uw ouders nog hebben lastiggevalen weet u immers niet. Uw vader heeft het u niet verteld en u hebt er zelf niet naar gevraagd (CGVS II, p. 9). En evenmin kan u aangeven wie er op heden het hoofd van het district Behsud is (CGVS II, p. 10). Gezien uw familie op heden in Behsud woont en de taliban naar eigen zeggen ook daar naar u op zoek waren, valt wederom niet in te zien dat u geen zicht hebt op het hoofd van de taliban, noch dat u geen idee hebt van de problemen die uw ouders kennen hoewel het hier evenzeer om een elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees bij terugkeer voor vervolging door de taliban gaat. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw houding is niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.8.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.8.1.4. Verzoeker betoogt vooreerst wat volgt:

“Vooreerst merkt de verzoeker op dat zijn eerste gehoor erg moeizaam verliep. Meer bepaald was de protection officer die oorspronkelijk verantwoordelijk was voor de behandeling van verzoekers verzoeker erg ongeduldig en onbeleefd. Hij onderbrak de verzoeker verschillende malen, rolde met zijn ogen terwijl de verzoeker sprak, en op een gegeven moment reageerde hij zelfs met een face palm bij het horen van één van verzoekers antwoorden. Tijdens de pauze vroeg de verzoeker zijn raadsman om niet tussen te komen tijdens het gehoor, maar te wachten tot het einde. Hij vreesde immers dat kritiek op het gedrag van de protection officer zijn zaak niet ten goede zou komen.

Ook de opmerkingen van verzoekers raadsman aan het einde van het persoonlijk onderhoud werden, ironisch genoeg, ontvangen met rollende ogen van de protection officer.

Verzoekers raadsman diende daarop een klacht in bij het CGVS betreffende het gedrag van deze protection officer. Gelukkig werd de verzoeker daarop opnieuw uitgenodigd voor een tweede persoonlijk onderhoud, en werd een andere protection officer aangesteld voor de behandeling van zijn verzoek. Dit neemt echter niet weg dat de verzoeker gedurende zijn eerste persoonlijk onderhoud niet in de mogelijkheid werd gesteld om zijn relaas op rustige wijze uiteen te zetten.

Daar komt nog bij dat het eerste persoonlijk onderhoud van de verzoeker in het Engels plaatsvond, en het niveau van de oorspronkelijke protection officer ondermaats was. Misverstanden en zaken die verkeerd begrepen werden tijdens dit eerste onderhoud, zijn dan ook onvermijdelijk.”

Met dit betoog werpt verzoeker geenszins een ander licht op de pertinente motieven in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat rekening gehouden werd met de kritiek van verzoeker en zijn advocaat op het verloop van het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS en die luiden als volgt: “Na het eerste persoonlijk onderhoud uitte uw advocaat in haar opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud kritiek op de houding van de protection officer, die ze als gefrustreerd omschrijft en die volgens haar voor een gespannen

sfeer zorgde, en op zijn beheersing van het Engels (CGVS I, p.18; email 8/5/2023). Ondanks haar kritiek stelt uw advocaat zelf dat u tijdens dit eerste persoonlijk onderhoud uw problemen duidelijk uiteen hebt kunnen zetten, hetgeen ook uit het verloop van dit onderhoud opgemaakt kan worden (CGVS I, p.18). Hoewel uw advocaat – net zoals u - een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud ontving en jullie bijgevolg in de mogelijkheid waren om eventuele fouten recht te zetten, merkte ze slechts één – volgens haar - onzorgvuldige vraagstelling op (email 8/5/2023). Met deze opmerking werd rekening gehouden. Op dit eerste persoonlijk onderhoud volgde een tweede persoonlijk onderhoud. Naar aanleiding van dit onderhoud werden er geen opmerkingen door uw advocaat gemaakt bij het verloop van het onderhoud, bevestigde u dat u uw asielmotieven volledig uiteenzette en wenste u geen verdere opmerkingen te maken aan het einde van dit onderhoud (CGVS II, p.18,19). Er moet dan ook besloten worden dat u over de twee persoonlijke onderhouds in de mogelijkheid was om uw asielmotieven volledig uiteen te zetten.”

Het feit dat verzoeker niet in de mogelijkheid was, naar zijn mening, om zijn relaas op rustige wijze uiteen te zetten tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS, neemt niet weg dat hij, zoals blijkt uit de verklaringen van zijn advocaat, zijn problemen duidelijk heeft kunnen uiteenzetten en dat hij ook geen opmerkingen had over het verloop van het tweede persoonlijk onderhoud en bevestigde dat hij tijdens dat onderhoud zijn asielmotieven volledig uiteenzette.

Het feit dat het niveau van het Engels van de protection officer tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS, naar verzoekers mening, ondermaats was, doet niets af aan de pertinente vaststelling dat hoewel verzoeker en zijn advocaat de kopies van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud ontvingen en zij in de mogelijkheid waren om eventueel fouten recht te zetten, zij slechts één onzorgvuldige vraagstelling opmerkten, waarmee rekening werd gehouden. Hoewel hij hiertoe in de mogelijkheid was, toonde verzoeker aldus niet aan dat er, eventueel door het vermeende ondermaats niveau van Engels van de protection officer, misverstanden zijn opgetreden of dat zaken verkeerd begrepen werden.

4.8.1.5. Voorts betoogt verzoeker, betreffende het feit dat hij niet aannemelijk maakte dat hij recent afkomstig is uit de provincie Nangarhar daar zijn kennis over de veiligheidssituatie voor zijn vertrek lacunair is, dat hij in zijn dagelijks leven niet geconfronteerd werd met Daesh, dat hij wel wist dat ze in zijn district aanwezig waren, dat hij af en toe ook over gevechten hoorde die hadden plaatsgevonden in de regio, maar nooit dichtbij zijn dorp, dat hij daarenboven meer tijd doorbracht in Jalalabad dan in zijn eigen dorp, dat hij niet van alle geruchten over gevechten op de hoogte werd gebracht door zijn familie daar dit voor hen irrelevant was, dat zij niets te maken hadden met Daesh en hun reilen en zeilen van geen enkel belang was voor zijn familie. Hij vervolgt dat dit niet wegneemt dat hij wist van hun verborgen aanwezigheid in de regio, dat het evenmin zo is dat er constant gevochten werd. Betreffende de volksopstand zegt hij dat het onduidelijk is waarom verwacht wordt dat hij hier informatie zou over hebben, dat hij nooit zelf betrokken was, dat hij daarenboven onvoldoende aanwezig was in het dorp om te weten wie zich met wat bezig hield, dat ook wat betreft de overheidscommandant hij niet kan begrijpen waarom hem verweten wordt niet op de hoogte te zijn van wie hij is en hoe hij om het leven kwam, dat hij gewoonlijk in Jalalabad verbleef en helemaal niets te maken had met de politiek in zijn dorp, dat dit wil zeggen dat hij niets te maken had met de overheid, noch met de taliban, noch met Daesh. Hij meent dat verweerder uit het oog lijkt te verliezen dat Pachir Acham geen dorp is, maar een volledig district, dat het bovendien een erg bergachtig district is en het dan ook niet kan verbazen dat hij in zijn dorp niet op de hoogte was of kon zijn van alles wat er gebeurde in andere dorpen in Pachir Agam. Betreffende de taliban stelt verzoeker dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud reeds aangaf weinig informatie over hen te hebben, daar zij volledig clandestien opereerden voor zijn vertrek uit Afghanistan, dat voor zover hij wist, er niemand publiekelijk aangesloten was bij de taliban, dat pas wanneer één van hen stierf, de dorpelingen erachter kwamen dat deze persoon bij de taliban was.

De Raad wijst er vooreerst op dat het loutere feit dat hij meer tijd doorbracht in Jalalabad dan in zijn eigen dorp, geen ander licht werpt op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Hoewel verzoeker zelf hoofdzakelijk in Jalalabad verbleef, betreft het district Pachir Agam wel degelijk zijn regio van herkomst en bovendien de woonplaats van zijn gezin. Van verzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen aangaande zijn verklaarde regio van herkomst en dat hij enige kennis heeft van de veiligheidssituatie aldaar. De loutere verklaring van verzoeker dat de gevechten voor zijn familie irrelevant waren daar zij niets te maken hadden met Daesh en hun reilen en zeilen van geen enkel belang was voor zijn familie, dat hij in zijn dagelijks leven niet geconfronteerd werd met Daesh, doet hieraan geen afbreuk. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat van hem verwacht wordt dat hij kan vertellen over alle gevechten waarbij Daesh betrokken waren. Het is echter wel degelijk onaannemelijk indien verzoeker voor zijn vertrek – minstens gedeeltelijk – in het district Pachir Agam verbleef dat hij niet op de hoogte is van de langdurige en gecontesteerde aanwezigheid van Daesh in zijn district – waarbij Daesh in juli 2015 door de taliban uit zijn district werd verdreven en er in de maanden daarop verschillende clashes tussen de taliban en Daesh volgden waarbij de controle over (delen van) het district telkens wisselde, dat in 2018 opnieuw melding wordt gemaakt van aanwezigheid van Daesh leden in het district die door zowel de taliban als pro-overheid milities bevochten worden en het Afghaanse leger tot slot in

de eerste maanden van 2020 Daesh basissen aanviel – doch enkel aangaf dat Daesh één keer, voor één of anderhalve week, in 2016 of 2017 naar het district zijn gekomen en gruwelijkheden hebben gepleegd en vervolgens werden verslagen door de overheid. Door louter te betogen dat er niet constant gevochten werd, weerlegt, noch ontkracht verzoeker voormelde pertinente vaststelling. Met zijn betoog dat hij wel wist dat ze in zijn district aanwezig waren, dat hij af en toe ook over gevechten hoorde die hadden plaatsgevonden in de regio, maar nooit dichtbij zijn dorp en dat hij wist van hun verborgen aanwezigheid in de regio – waarbij hij in tegenstelling tot wat hij verklaard heeft tijdens het persoonlijk onderhoud lijkt aan te geven dat hij wel op de hoogte was van de langdurige aanwezigheid van Daesh in zijn regio van herkomst – werpt hij geen ander licht op voormelde vaststellingen. Het betreft een *post factum* verklaring, die niet rijmt met zijn verklaringen afgelegd op het CGVS.

Verzoeker kan niet dienstig betogen dat het onduidelijk is waarom, betreffende de volksopstand, verwacht wordt dat hij hier informatie zou over hebben, dat hij nooit zelf betrokken was, dat ook wat betreft de overheidscommandant hij niet kan begrijpen waarom hem verweten wordt niet op de hoogte te zijn van wie hij is en hoe hij om het leven kwam. Immers wordt in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd dat de pro-overheidsopstandelingen lokale inwoners zijn alsook dat zij een publieke functie opnamen. Dat hij onvoldoende aanwezig was in het dorp om te weten wie zich met wat bezig hield, dat hij gewoonlijk in Jalalabad verbleef en helemaal niets te maken had met de politiek in zijn dorp, vormt geen vergoelijking voor het niet kunnen verschaffen van enige concrete informatie over de lokale opstandingsgroepen. Immers werd niet gepeild naar de namen van alle personen bij de opstandelingen, noch naar de concrete acties van elk van hen, doch werd gevraagd om te vertellen over incidenten waarin de uprising forces verwikkeld waren. Daarnaast wijst de Raad er opnieuw op dat het loutere feit dat verzoeker meer tijd doorbracht in Jalalabad dan in zijn eigen dorp, geen ander licht werpt op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Hoewel verzoeker zelf hoofdzakelijk in Jalalabad verbleef, betreft het district Pachir Agam wel degelijk zijn regio van herkomst en bovendien de woonplaats van zijn gezin.

Verzoeker betoogt dat verweerder uit het oog lijkt te verliezen dat Pachir Acham geen dorp is, maar een volledig district, dat het bovendien een erg bergachtig district is en het dan ook niet kan verbazen dat hij in zijn dorp niet op de hoogte was of kon zijn van alles wat er gebeurde in andere dorpen in Pachir Agam. Echter blijkt uit de vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 31 mei 2023, noch uit de motieven van de bestreden beslissing dat verwacht wordt van verzoeker dat hij van alles wat gebeurde in andere dorpen in zijn district op de hoogte was. Echter kon wel degelijk verwacht worden, gelet op het feit dat het de veiligheidssituatie betreft in zijn omgeving en de omgeving waarin zijn familie zich dagdagelijks bevindt, dat verzoeker enige kennis heeft van de aanwezigheid van Daesh, pro-overheidsopstandelingen en de taliban aldaar.

Waar verzoeker betoogt, betreffende de taliban, dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud reeds aangaf weinig informatie over hen te hebben, daar zij volledig clandestien opereerden voor zijn vertrek uit Afghanistan, dat voor zover hij wist, er niemand publiekelijk aangesloten was bij de taliban, dat pas wanneer één van hen stierf, de dorpelingen erachter kwamen dat deze persoon bij de taliban was, beperkt hij zich tot het louter herhalen van zijn verklaringen zoals afgelegd op het persoonlijk onderhoud, doch weerlegt hiermee geenszins de pertinente vaststellingen *“Voorts wist u evenmin wie er in de regio een leidende rol had bij de taliban in de jaren voorafgaand aan uw vertrek (CGVS II, p. 13). Uw vergoelijking dat u de namen van talibanleiders slechts te weten kwam als ze gedood werden kan niet overtuigen aangezien u aangeeft dat uw dorp voor uw vertrek onder de controle van de taliban stond en er redelijkerwijze dan ook aangenomen kan worden dat u weet wie er met de plak zwaaide in uw dorp en bij uitbreiding in uw regio (CGVS II, p.13; CGVS I, p.15,16). Verder gevraagd naar incidenten met de taliban, komt u niet verder dan vaagweg het beschieten van een controlepost van de overheid te vermelden (CGVS II, p. 13). Voorgaande mag ten zeerste verbazen. U was een volwassen man die deelnam aan het dagdagelijkse leven in Afghanistan alsook samen met zijn vader en broer een winkel uitbaatte in zowel de provinciehoofdstad Jalalabad als in uw eigen dorp. Bijgevolg zou verwacht worden dat u concrete en gedetailleerde informatie zou hebben over het reilen en zeilen met betrekking tot de veiligheidssituatie in de regio. Het tegendeel is echter waar.”*

4.8.1.6. Betreffende het moment waarop hij uit Afghanistan vertrok, stelt verzoeker vast dat het om een vergissing gaat, dat hij zijn land verliet begin 2020, in januari, en niet in juni, dat hij zelf uitrekkende wanneer hij volgens de westerse kalender zou vertrokken zijn en daarbij een fout beging.

De Raad acht de motieven *“Dat er aan uw recente herkomst uit Pachir Agam, en aldus aan de feiten die er zouden plaatsgevonden hebben en die tot uw vertrek hebben geleid, ernstig getwijfeld kan worden, blijkt tevens uit de vaststelling dat u niet in staat bent eenduidig te zijn over het moment van uw vertrek uit de provincie en uit het land. Zo gaf u initieel immers nog aan dat u ongeveer in juni 2020 uit Afghanistan bent vertrokken (verklaring DVZ d.d. 16 juni 2021). Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS concretiseerde u dit moment van vertrek en gaf u aan dat u op 28 juni 2020 Afghanistan hebt verlaten (CGVS I, p. 4). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS weet u frappant genoeg plots niet meer wanneer u juist uit*

Afghanistan bent vertrokken (CGVS II, p. 5). Het valt echter hoegenaamd niet in te zien waarom u eerst wel een specifieke datum van vertrek zou kennen en deze nadien zou zijn vergeten, te meer daar dit het moment in uw leven was dat u alles en iedereen achterliet in Afghanistan. Daarnaast kan dat initieel beweerde moment van vertrek, in casu 28 juni 2020 - niet in overeenstemming gebracht worden met de door u beschreven reisweg. Desbetreffend gaf u namelijk aan dat u achtereenvolgens één maand in Iran hebt verbleven, vervolgens drie maanden in Turkije, een halve maand in Griekenland en zes maanden in Servië vooraleer u naar België doorreisde en op 3 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS II, p. 17). Uit uw administratief dossier blijkt evenwel dat uw vingerafdrukken op 29 oktober 2020 in Roemenië en op 24 maart 2021 in Frankrijk werden geregistreerd. Gegeven de registratie in Roemenië en het feit dat u volgens uw verklaringen minstens 10,5 maand onderweg was vooraleer u in Roemenië toekwam, dient op basis van deze informatie te worden geconcludeerd dat u ergens begin 2020 Afghanistan zou hebben verlaten, hetgeen inhoudt dat u aldus zo'n half jaar eerder uit Afghanistan zou zijn vertrokken. Wederom gezien de impact van dat moment op uw leven, valt hoegenaamd niet in te zien dat u zich met zes maanden zou vergissen voor wat betreft uw vertrek uit Afghanistan. Voorgaande bevindingen inzake het moment van uw vertrek uit Afghanistan ondermijnen niet alleen uw algehele geloofwaardigheid doch in het bijzonder ook deze van uw beweerde vluchtaanleiding.” overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtollige motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.8.1.7. Betreffende de motieven “*Vooreerst is uw aanname dat u omwille van uw Engelstalige gesprekken in het vizier zou zijn gekomen van de taliban op zijn minst merkwaardig te noemen. Zo blijkt dat dit initieel louter een veronderstelling is van uwentwege namelijk dat enkele vrouwen uw Engels hoorden spreken en dit doorgaven aan de taliban (CGVS I, p. 13, CGVS II, p. 15). Hierover verder bevraagd bent u bovendien bijzonder onsamenhangend over het moment dat de taliban tegen uw vader zouden meegedeeld hebben dat ze u verdachten omdat men u Engels zou hebben horen spreken. Letterlijk gevraagd of de taliban dit zeiden, geeft u eerst aan dat ze niet alle informatie delen (CGVS I, p. 13), vervolgens dat ze tegen uw ouders zeiden dat het omwille van telefoongesprekken was (CGVS I, p. 13), vervolgens dat ze dit zeiden na de val van de overheid, nadat u Afghanistan reeds had verlaten (CGVS I, p. 13) en vervolgens opnieuw dat ze dit meedeelden de eerste keer dat ze op zoek waren naar u, aldus voor uw vertrek (CGVS I, p. 13). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke onsamenhangende beschrijvingen van dergelijke ingrijpende en bepalende gebeurtenis weinig overtuigingskracht spreekt.”* betoogt verzoeker dat enkel verwezen wordt naar de verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat hij eraan herinnert dat ernstige problemen zich voordeden tijdens dit gehoor, met name betreffende de manier waarop de vragen hem gesteld worden en de reactie van de protection officer op zijn antwoorden.

Gelet op wat uiteengezet wordt in punt 4.8.1.4. biedt dit geen vergoelijking voor de onsamenhangende beschrijvingen in dit eerste gehoor van het ogenblik waarop de taliban zijn vader zouden hebben meegedeeld dat ze hem verdachten omdat men hem Engels zou hebben horen spreken. Te meer daar, het weze herhaald, verzoeker en zijn advocaat een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 16 maart 2023 ontvingen en bijgevolg in de mogelijkheid waren om eventuele fouten recht te zetten. Uit de e-mail van 8 mei 2023 blijkt niet dat verzoeker en zijn advocaat hieromtrent fouten hebben aangeduid of verduidelijkingen hebben aangebracht.

Het betoog van verzoeker voorts dat uit nalezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan blijken dat hij moedwillig niet antwoordde op de vraag of niet meteen vertelde dat zijn vader ook had gevraagd waarom zijn zoon verdacht werd, dat in tegendeel het duidelijk is dat hij steeds veel informatie verschaft maar moeilijkheden blijkt te hebben met het begrijpen van vragen, dat hij herhaaldelijk naast de kwestie antwoordt en er verschillende misverstanden ontstaan, doet – nog naast de vaststelling dat verzoeker niet verduidelijkt welke misverstanden zijn ontstaan, noch op welke wijze – geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen dat verzoeker enerzijds verklaart dat ze dit (verdenking omwille van de telefoongesprekken) zeiden na de val toen hij reeds vertrokken was en vervolgens dat ze dit meedeelden de eerste keer dat ze naar hem op zoek waren, aldus voor zijn vertrek en dat van een dergelijke onsamenhangende beschrijving van een dergelijke ingrijpende en bepalende gebeurtenis weinig overtuigingskracht uitgaat. In zoverre verzoekers betoog zich richt tegen het motief “*Vooreerst is uw aanname dat u omwille van uw Engelstalige gesprekken in het vizier zou zijn gekomen van de taliban op zijn minst merkwaardig te noemen. Zo blijkt dat dit initieel louter een veronderstelling is van uwentwege namelijk dat enkele vrouwen uw Engels hoorden spreken en dit doorgaven aan de taliban (CGVS I, p. 13, CGVS II, p. 15).*” wijst de Raad erop dat hij deze vaststelling overtollig acht. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.8.1.8. Met zijn betoog dat in Afghanistan de veiligheidssituatie altijd erg volatiel is geweest, dat de regio nu eens relatieve rust kent en dan er weer ernstig wordt gevochten, dat nu eens de taliban of Daesh de bovenhand hadden dan weer de voormalige Afghaanse overheid, dat de context waarin de Ierse jongen werd gedood in 2018 niet dezelfde is als op het moment dat hij in de problemen raakte, dat hij er niet bij stil stond dat een eenvoudig telefoongesprek met een vriendin uit Canada voor problemen zou zorgen, nog minder daar enkel vrouwen het gehoord hadden, dat in het algemeen vrouwen in Afghanistan zich niet bezighouden met politieke zaken, dat hij niet had gedacht dat één van de vrouwen haar man, zoon, broer of vader zou vertellen over wat ze gehoord had en de situatie zou doen escaleren, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die luiden als volgt: *“Bovendien valt niet in te zien dat u zelf zonder enige, ernstige inschatting van de risico's (CGVS I, p. 17, CGVS II, p. 14) Engels zou gesproken hebben in de aanwezigheid van anderen (CGVS I, p. 14, CGVS II, p. 14) indien er relatief korte tijd voordien, in concreto 2018, in uw regio een jongen werd omgebracht net omdat hij Engelstalig was (CGVS II, p. 12). In alle redelijkheid kan worden aangenomen dat u, met deze wijsheid, en indien u werkelijk met een Canadese vrouw correspondeerde in het Engels, de nodige voorzichtigheid, zowel naar plaats als naar tijdstip, aan de dag zou hebben gelegd teneinde er voor te zorgen dat tenminste niemand u zou kunnen horen spreken. Uw handelen klemmt dermate dat ze de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin u in het vizier van de taliban kwam, bijkomend en ernstig ondergraaft.”* Verzoeker betoogt dat in Afghanistan de veiligheidssituatie altijd erg volatiel is geweest, dat de regio nu eens relatieve rust kent en dan er weer ernstig wordt gevochten, dat nu eens de taliban of Daesh de bovenhand hadden dan weer de voormalige Afghaanse overheid, dat de context waarin de Ierse jongen werd gedood in 2018 niet dezelfde is als op het moment dat hij in de problemen raakte, doch toont geenszins aan dat de veiligheidssituatie op het ogenblik dat het incident zich voerde dermate rustig was dat het aannemelijk zou zijn dat hij er niet bij stil stond – niettegenstaande het incident in 2018 met de Ierse jongen – dat een eenvoudig telefoongesprek met een vriendin uit Canada voor problemen zou zorgen. Ook het betoog dat enkel vrouwen het gehoord hadden, dat in het algemeen vrouwen in Afghanistan zich niet bezighouden met politieke zaken, dat hij niet had gedacht dat één van de vrouwen haar man, zoon, broer of vader zou vertellen over wat ze gehoord had en de situatie zou doen escaleren, kan niet afdoende overtuigen. Er kan wel degelijk, gelet op de volatiele veiligheidssituatie in Afghanistan en de kennis van verzoeker over het incident met de Ierse jongen, *“(i)n alle redelijkheid (...) worden aangenomen dat (verzoeker), met deze wijsheid, en indien (hij) werkelijk met een Canadese vrouw correspondeerde in het Engels, de nodige voorzichtigheid, zowel naar plaats als naar tijdstip, aan de dag zou hebben gelegd teneinde er voor te zorgen dat tenminste niemand (hem) zou kunnen horen spreken”.*

4.8.1.9. Betreffende de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de voorgelegde brieven, volhardt verzoeker in de echtheid van de documenten. Hij stelt dat indien de Raad van mening is dat geen bewijswaarde wordt gehecht aan de brieven, hij de Raad verzoekt dit geen negatieve impact te laten hebben op de geloofwaardigheid van zijn uitgebreide verklaringen.

Door louter te volharden in de echtheid van de documenten, werpt verzoeker geenszins een ander licht op de pertinente vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissing die luiden als volgt: *“Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas blijkt ook uit de tegenstrijdigheden die zijn vast te stellen tussen uw verklaringen enerzijds en de oproepingsbrieven van de taliban en brief van uw vader aan de overheid die u ter staving voorlegt anderzijds (CGVS I, p. 8). Zo verklaarde u dat uw vader een brief aan het hoofd van het district richtte en om hulp vroeg, doch dat hij een negatief antwoord kreeg en dat hij u vervolgens zei te vertrekken (CGVS I, p. 8-9). Ook later bevestigde u dat uw vader de brief aan de overheid richtte toen u nog in Afghanistan was, dat u vijf dagen later het land verliet (CGVS II, p. 6) en dat de talibanbrieven dateerden van na deze brief (CGVS II, p. 4). Echter blijkt de brief van uw vader aan het districtshuis gedateerd op 15/07/1399, hetgeen in de Gregoriaanse kalender overeenkomt met 6 oktober 2020 en aldus in de context van uw verklaringen betreffende uw vertrek (supra), minstens van zo'n vier maanden na uw vertrek is. Bovendien kreeg u de twee brieven van de taliban naar eigen zeggen respectievelijk kort voor de val van de vorige overheid en erna (CGVS II, p. 5). Echter blijkt de eerste oproepingsbrief van de taliban die u zou ontvangen hebben, gedateerd op 8/3/1443 (Islamitische kalender) hetgeen overeenkomt met 15 oktober 2021 in de Gregoriaanse kalender en dat deze aldus dateert van zo'n twee maanden na de overname van het land door de taliban medio augustus 2021. Deze vaststelling kan op geen enkele manier ook maar enigszins in overeenstemming gebracht worden met uw verklaringen. Gegeven dat deze (taliban)brieven tot de kern van asielmotieven gaan, kan verwacht worden dat uw verklaringen volstrekt coherent zijn met de inhoud hiervan. De vaststelling dat u integendeel verklaringen aflegt die in het geheel niet in overeenstemming te brengen zijn met de inhoud van de brieven, doet besluiten dat er geen enkele waarde kan worden gehecht aan deze brieven. Dergelijke documenten, waarvan u overigens slechts kopieën aanbrengt, dienen namelijk te kaderen binnen geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit beschikbare informatie blijkt overigens dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier. Documenten uit niet-officiële bronnen zoals dergelijke talibanbrieven zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te*

vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen, wel integendeel. Ten overvloede kan nog worden aangehaald dat u evenmin een zicht blijkt te hebben op de ondertekenaar van de brief, zijnde qari Ehsanullah (CGVS II, p. 6), het hoofd van Pachir Agam. Ook dit is weinig ernstig gezien deze brief net aan u gericht is waardoor minstens mag verwacht worden dat u zich over deze persoon hebt geïnformeerd."

Gelet op het feit dat verzoeker vooreerst met zijn verklaringen zijn asielrelaas geenszins aannemelijk heeft gemaakt, stelt de Raad vast, gelet op de voormelde motieven van de bestreden beslissing, dat de voorgelegde documenten allerminst volstaan om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas alsnog te herstellen.

4.8.1.10. Nu verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt en dus niet aantoonde dat hij omwille van contacten met een Canadese vrouw gepercipieerd wordt door de taliban als een persoon die de voormalige strijdkrachten heeft gesteund, kan hij niet dienstig, onder verwijzing naar informatie uit rapporten die handelen over dit profiel, voorhouden dat dit voor hem een vrees voor vervolging rechtvaardigt. Verzoeker kan gevolgd worden dat de objectieve bronnen gewag maken van een risico op vervolging voor personen die gepercipieerd worden de voormalige strijdkrachten te steunen of te hebben gesteund, doch aldus geenszins dat hij als dusdanig wordt of zal worden gepercipieerd nu hij zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

4.8.1.11. Verder in zijn verzoekschrift betoogt verzoeker ook nog dat voor hem niet eenvoudig is om te achterhalen hoe de situatie op dit moment is voor zijn familie, dat het enerzijds in Afghaanse families moeilijk is om hierover te praten, dat zijn ouders willen vermijden dat hij zich zorgen maakt om hen en anderzijds het contact tussen hem en zijn familie heel moeizaam verloopt sinds de machtsovername door de taliban, dat er weinig verbinding is, waardoor het erg moeilijk is om diepgaande gesprekken te hebben.

Met een dergelijk betoog werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente vaststellingen "Uw verklaringen betreffende de taliban die ook na uw vertrek nog bij uw ouders zouden geweest zijn, zijn in het licht van voorgaande niet meer dan blote, ongeloofwaardige beweringen. U kan ze evenmin concretiseren. Hoe vaak ze nadien uw ouders nog hebben lastiggevallen weet u immers niet. Uw vader heeft het u niet verteld en u hebt er zelf niet naar gevraagd (CGVS II, p. 9). En evenmin kan u aangeven wie er op heden het hoofd van het district Behsud is (CGVS II, p. 10). Gezien uw familie op heden in Behsud woont en de taliban naar eigen zeggen ook daar naar u op zoek waren, valt wederom niet in te zien dat u geen zicht hebt op het hoofd van de taliban, noch dat u geen idee hebt van de problemen die uw ouders kennen hoewel het hier evenzeer om een elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees bij terugkeer voor vervolging door de taliban gaat. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Uw houding is niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Verzoekers verschooning dat Afghaanse families moeilijk praten over de actuele situatie en zijn ouders willen vermijden dat hij zich zorgen maakt om hen, kan niet aangenomen worden. Er kan verwacht worden dat verzoekers ouders hem net wel zouden laten weten dat zij nog steeds lastiggevallen worden door de taliban om hem te waarschuwen niet terug te keren naar Afghanistan. Voorts kan verweerder gevolgd worden dat verzoeker zelf niet heeft gevraagd aan zijn vader hoe vaak zijn familie werd lastiggevallen, dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn asielrelaas.

Waar hij voorts nog stelt dat het contact tussen hem en zijn familie heel moeizaam verloopt sinds de machtsovername door de taliban, dat er weinig verbinding is, waardoor het erg moeilijk is om diepgaande gesprekken te hebben, is dit niet in lijn met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 31 mei 2023, alwaar hij verklaarde dat hij in zijn vorige interview (d.i. persoonlijk onderhoud op het CGVS op 16 maart 2023) zei dat hij om de twee maanden contact had met zijn vader, wanneer zijn gsm 'open' is, en dat de laatste keer dat hij hem sprak de vijfde van de vierde maand was (persoonlijk onderhoud CGVS 31/05/2023, p. 5).

4.8.1.12. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8.1.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.8.2.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burenen), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het

westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt gereguleerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een

anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de

periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44-45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsverovering door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP). De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "poor guys" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de*

facto-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld,

waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.8.2.2. In de bestreden beslissing wordt betreffende de opgeworpen vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn verblijf in Europa, onder meer gesteld wat volgt:

“Waar u verder bij terugkeer vreest vervolgd te worden omwille van uw verblijf in de Europese Unie (CGVS II, p. 19) dient vooreerst te worden opgeworpen dat u deze vrees geenszins zelf spontaan aanbracht, noch tijdens uw eerste, noch tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS. Het waren uw advocaten die dit motief opwierpen op het einde van uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud (CGVS I, p. 18, CGVS II, p. 19). Te meer daar uw advocate het reeds opwierp in uw eerste onderhoud, u daarvan ook een kopie kreeg voorafgaand aan uw tweede onderhoud (CGVS II, p. 2) en u aan het begin van uw tweede onderhoud werd gevraagd of u iets wenste toe te voegen (CGVS II, p. 3-4), is het frappant dat u naliel deze vrees zelf aan te halen, laat staan te concretiseren, zelfs niet wanneer u gevraagd werd of er naast uw vrees voor de taliban vanwege de beschuldiging van spionage nog andere redenen waren waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren (CGVS II, p. 7). Van een verzoeker om internationale bescherming die meent te moeten vrezen voor zijn/haar veiligheid of leven in zijn/haar land van herkomst kan evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat hij zelf de autoriteiten in het land van toevlucht van wie hij de bescherming inroept, in casu de Belgische asielinstanties, spontaan, onmiddellijk en volledig inlicht over de ware toedracht.

Naar aanleiding van de opmerking van uw advocaat werd u gevraagd zelf te vertellen over de vrees die u omwille van uw verblijf in de Europese Unie kent. U beperkt zich vervolgens tot een beknopte, algemene uiteenzetting dat mensen die in de EU verblijven, ongelovig geworden zijn (CGVS II, p. 19). Gevraagd waarop u zich baseert, stelt u dat u in het verleden reeds beschuldigd werd van spionage en dat in het kader daarvan al werd gezegd dat u het land en de godsdienst had verlaten (CGVS II, p. 19). Zoals hierboven reeds uitvoerig werd beargumenteerd, kan er aan uw voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan die tot uw vertrek hebben geleid, evenwel niet het minste geloof gehecht worden. U werd bijgevolg nogmaals gevraagd waarop u zich baseert in uw stelling dat het loutere feit dat mensen die uit de EU terugkeren naar Afghanistan als ongelovig zullen worden aanzien. Wederom komt u niet verder dan vaagweg te stellen dat dat hun maatschappij is, dat ze zo denken, waarmee u dan de taliban bedoelt (CGVS II, p. 20). Dergelijke blote beweringen kunnen niet overtuigen. Te meer daar er uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of

_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.”

4.8.2.3. Uit het verzoekschrift en verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn 32 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij een winkelier was (verklaring DVZ, nr. 12), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna 5 jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 1 juni 2021, *in casu*, bijna vijf jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afgaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, twee broers, zijn echtgenote en zijn twee zonen nog in Afghanistan, volgens zijn verklaringen in Behsud, verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS 31/05/2023, p. 8). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn vader (persoonlijk onderhoud CGVS 31/05/2023, p. 8) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij intussen een heel andere kleding stijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, zijn reis en verblijf in Europa en zijn verblijf in België sinds bijna drie jaar duidelijk een impact op hem hebben achtergelaten, dat hij het intussen onmogelijk acht om zich te re-integreren in de Afgaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie, dat hij zich hoe dan ook gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan, dat het voor hem zeer natuurlijk geworden is om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen, dat hij ook opmerkte dat in Europa mensen elkaar aankijken wanneer ze een gesprek voeren, dat dit een gewoonte is die hij overnam en dat hij bovendien niet langer bekend is met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban worden opgelegd, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij, behoudens zijn verblijf van meerdere jaren in België en het feit dat hij geen lange baard heeft, op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont hij met voornoemd betoog hoogstens aan dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn levensstijl in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker maakt dan ook geenszins concreet aannemelijk dat door zijn ingesteldheid en gedrag zijn leven onmiddellijk in gevaar zou zijn bij terugkeer, noch dat voor hem een terugkeer zeer gevaarlijk zou zijn gezien de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien

het jongens betreffen die terugkeren van een lang verblijf in Europa. Hij toont met zijn betoog niet aan dat zijn vrees om als verwesterd gepercipieerd te worden reëel en gegrond is.

Waar hij tracht het zich eigen maken van de westerse normen en waarden, te onderbouwen door het voorleggen van bewijzen van tewerkstelling, van het bezoeken van de gym alsook van verschillende getuigenverklaringen, door te wijzen op zijn kennis van de Engelse taal en door te verklaren ter terechtzitting dat hij sinds drie maanden een eigen woning heeft, wijst de Raad erop dat de voorgelegde stukken en verklaringen getuigen van de bereidheid van verzoeker om te werken en van zijn deelname aan het sociale leven in België alsook van zijn karakter, inzet, initiatief, motivatie en zelfstandigheid. De Raad wijst erop dat dit aantoont dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn job, zijn taalkennis, zijn inspanningen en zijn sociale contacten in Europa, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Uit de voorgelegde werkgerelateerde documenten (loonfiches en arbeidsovereenkomst) en de getuigenissen van een collega en zijn leidinggevende blijkt dat verzoeker in België heeft gewerkt, hiervoor een loon heeft ontvangen, een goed, betrouwbaar, verantwoordelijk, positief en respectvol persoon alsook een toegewijde, competente, zelfstandige werknemer en beleefde, gemotiveerde, collegiale, behulpzame en gewaardeerde collega is alsook dat hij geprezen wordt voor zijn prestaties op de werkvloer, over zijn werk en zijn werkattitude. Zelfs indien verzoeker kan gevolgd worden dat hij zich gewoonten en gebruiken heeft eigen gemaakt door zijn werk en zeer goed Engels spreekt waardoor contacten met zijn Belgische collega's geen enkel probleem zijn, kan de Raad enkel vaststellen dat een tewerkstelling noch het kennen van de Engelse taal aantonen dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling en zijn kennis van de Engelse taal op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uitingvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofdte sprake is van aangenomen westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geëvalueerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van bijna vijf jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofdte zou kunnen worden vastgesteld.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geveiseerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op “het schrikbewind” van de taliban en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de implementatie van de sharia, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch dat hij beschouwd wordt als anti-taliban omwille van telefoongesprekken in het Engels, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geveiseerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerdte problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als

een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermogen, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Waar verzoeker nog een betoog voert in zijn verzoekschrift over het gebrek aan actuele en betrouwbare informatie, wijst de Raad op het gestelde in punt 4.4. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad wijst er hierbij nog op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

Ook betreffende de verwijzing van verzoeker naar andere arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.8.2.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.8.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.8.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering

van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

4.7.3.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker meent dat de verergering van de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan door de gedragingen van de nieuwe regering is veroorzaakt en het een direct gevolg is van de internationale sancties, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsverovering door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

4.8.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

4.8.3.4. Voor zover verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36- 43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia van kracht is. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

4.8.3.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Waar verzoeker nog zou betogen dat er heden een manifest gebrek is aan voldoende informatie, verwijst de Raad naar wat uiteengezet wordt in punt 4.4.

4.8.3.6. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.8.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.9.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ‘Afghan National Defense and Security Forces’ (hierna: ANDSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).⁴

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (‘*Tehreek-e-Taliban*’ (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op

Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van EUAA van januari 2026 nog steeds actueel.

4.9.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in de op 2 maart 2026 neergelegde aanvullende nota.

Waar verzoeker een betoog voert over de het gebrek aan (betrouwbare) informatie om een analyse over de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer specifiek in de provincie Nangarhar te kunnen maken, wijst de Raad op wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.4.

De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker laat overigens na om concreet toe te lichten hoe de aangevoerde persoonlijke omstandigheden, namelijk dat hij een jonge man is die al een ruime tijd in Europa verblijft en dat hij psychologisch kwetsbaar is – wat overigens een loutere bewering betreft –, het risico in zijn hoofde zouden verhogen, te meer gelet op de vaststellingen onder punt 4.8.2.

4.9.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad wijst er hierbij opnieuw op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

4.9.4. Waar verzoeker ter terechtzitting nog stelt dat op het nieuws gesteld werd dat er oorlog is in Afghanistan, dat veel plaatsen gebombardeerd zijn, dat op 15 kilometer van zijn huis werd gebombardeerd en dat daarbij 21 leden van 1 familie zijn omgekomen, beperkt verzoeker zich tot voornamelijk loutere beweringen. Vooreerst staat hij zijn verklaring over de bombardementen niet met enig stuk, niettegenstaande hij aangeeft dat dit op het nieuws is geweest. Voorts verduidelijkt hij ook niet waar deze bombardementen plaatsvonden, noch waar zijn huis zich bevindt of op welk huis hij doelt. Verzoeker maakt

dan ook niet aannemelijk dat 15 kilometer van zijn huis werd gebombardeerd. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat verzoekers huis, volgens zijn verklaringen, in Abr Awly in het district Pachir Agam Nangarhar ligt, doch dat zijn recent verblijf aldaar ongeloofwaardig werd bevonden.

4.9.5. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.10. Het betoog van verzoeker in de aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, doet aan het voorgaande niets af. Vooreerst brengt verzoeker ook in deze aanvullende nota geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyses en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in de op 2 maart 2026 neergelegde aanvullende nota. Ter volledigheid stelt de Raad vast dat een deel van de informatie waarnaar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst betrekking heeft op de situatie van meisjes en vrouwen, en betreft dan ook vanzelfsprekend niet verzoeker.

Voorts werpt verzoeker ook met zijn betoog over de situatie van terugkeerders die blijkt uit de algemene informatie die hij citeert, waarbij hij onder meer wijst op het element van langdurige afwezigheid uit Afghanistan die in rekening moet genomen worden, geen ander licht op bovenstaande vaststellingen hieromtrent. Hij verwijst verder naar zijn integratie en langdurig verblijf buiten Afghanistan en in Europa en meer specifiek België, maar laat opnieuw na de beweerdte verwestering op enige concrete wijze aannemelijk te maken. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij een groter risico zou lopen bij terugkeer, zoals in de door hem aangereikte informatie aangegeven.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota betoogt dat integratie-elementen ook een rol spelen in de bredere beoordeling van de evenredigheid bij verwijderingsmaatregelen, dat een terugkeer naar Afghanistan niet alleen kan leiden tot een schending van het non-refoulementbeginsel, maar ook van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Uit wat voorafgaat blijkt voorts dat rekening werd gehouden met het verslag van SEM van februari 2025. Door enkel passages uit dit verslag te citeren, werpt verzoeker geen ander licht op de bovenvermelde analyses.

De Raad merkt nog op dat de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer voldoende is en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch.

Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

4.11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.12. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of geviséerd in Afghanistan. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar voormeld wetsartikel niet dienstig.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op

een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER